

значение и власт трѣбвало да бжде равно на императорското. Разбира се, такова условие било съвсемъ неприемливо за византийското правителство, защото на такова приравнение не биха се съгласили нито патриархътъ, нито другитѣ регенти-настойници, нито пъкъ цариградскиятъ сенатъ. Това ще да е било несъмнено главната причина, гдето преговоритѣ за миръ се продължили, защото на тѣхъ се доказвало и оспорвало правото на българския господарь да се счита равенъ на ромейския василевсъ. Обаче отъ желание да се склучи миръ по-скоро и по тоя начинъ да се отклони и за въ бждеще опасността откъмъ българитѣ и тѣхния князь, цариградското правителство най-сетне се съгласило да възведе Симеона въ кесарь, едно, като най-висша титла и свързана съ царското достоинство и, друго, защото все пакъ се спазвалъ престижа на императорската властъ предъ варварина, тъй като той билъ поставенъ една степенъ по-долу отъ императора. Тъй или инъкъ, но патриархъ Николай гледалъ да избѣгне оная формалностъ и тържественостъ, при които възвеждането въ кесарь се извършвало въ Византия, и чрезъ това да не предаде на самия актъ на признанието особно значение; той дори не се разпоредилъ да се донесе главниятъ атрибутъ — кесарскиятъ вѣнецъ, а се задоволилъ само съ това, че, следъ като прочелъ установената за случая молитва, замѣнилъ кесарската стемма съ своя епириптарий и по тоя начинъ далъ на самия актъ свършено случаенъ характеръ.

Съвсемъ иначе погледналъ Симеонъ на цѣлата тая работа. Каза се по-горе, че, когато той се готвѣлъ за походъ противъ Цариградъ, били прѣснати слухове, какво българскиятъ господарь трѣгналъ съ намѣрение „да заграби царската властъ“ въ Византия. Тия слухове, които, очевидно, идѣли отъ България, имали за целъ да подготвятъ почва за по-лесно постигане желанието на Симеона — да бжде признато неговото царско достоинство, което да се равнява и по значение, и по властъ съ императорското. Обаче по силата на самитѣ обстоятелства, както видѣхме, подъ стенитѣ на Цариградъ Симеонъ, ако и да разбралъ, че той получавалъ не това, до което се домогвалъ, се видѣлъ принуденъ да се съгласи на предложената нему отъ цариградското правителство титла „кесарь“ възъ основа на следнитѣ съображения: 1. като такава, която следва непосредно подиръ императорската и по своето естество и значение била свързана съ царското достоинство; 2. защото нему било добре известно, че и римскитѣ императори сж носили сжщата титла — caesar, която той би могѣлъ да изгълкува въ своя полза, и 3. което било въ случая най-важно, защото Симеонъ получавалъ новото си достоинство съ благословието и отъ ржката на цариградския патриархъ, който въ дадения моментъ билъ и представител на императорската властъ — като замѣстникъ на малолѣтния императоръ, а това било пълна гаранция, щото признанието на новото му положение да се счита достатъчно узаконено и дори санкционирано.

Следъ като билъ свършенъ самиятъ актъ на признанието, билъ подписанъ и мирниятъ договоръ. Тържеството било завършено съ официаленъ обѣдъ, на който присѣдствували, наредъ съ Симеона и неговитѣ синове, малкиятъ императоръ и всички негови настойници, членове на цариградското правителство, начело съ патриархъ Николая. Следъ обѣда, преди да си разотидатъ договорилитѣ се страни, патриархътъ, понеже съзнавалъ, че Симеону било дадено не това, което той искалъ, за да повлияе още по-силно върху българския господарь и по тоя начинъ да осигури бждещия миръ между България и Византия, ималъ лична среща и беседа съ Симеона. Презъ времето на тая беседа последниятъ „обещалъ пълненъ миръ и искрено приятелство и увѣрявалъ, че оттогава се унищожавала всѣкаква разпря, всѣки поводъ за съблазнь, че се прекъсва съ помощъ Божия всѣко